

Σεβασμιώτατε ἅγιε Κισάμου καί Σελίνου κύριε Ἀμφιλόχιε, πολλά τά ἔτη Σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τήν πρόσκλησή Σας νά συμμετάσχω στήν ἐπέτειο τῆς Ἀρχιερωσύνης Σας, στά εἰκοσάχρονα τῆς ἀρχιερατείας Σας.

Ὁ Θεός νά Σᾶς χαριτώνει, “προσφέρων καί προσφερόμενος”.

Καί νά Σᾶς ἀξιῶνει νά “εἰσπράττετε” αὐτήν τήν δωρεά, νά χαριτώνεσθε δαψιλέστατα.

Διότι ὅλους μᾶς χαριτώνει ὁ Θεός. Κανείς καί τίποτε δέν ὑπάρχει “ἀπρονόητο”.

Ὅμως, τό σπουδαῖο εἶναι νά γινόμαστε ἐμεῖς “ἀποδέκτες” τῆς Χάριτος καί πλείονος Χάριτος. Ἐδῶ, ὁ Θεός “ἀμείβει” (τρόπον τινά) τήν προαίρεσή μας, τήν γνώμη μας, τόν κόπο μας, τήν λαχτάρα μας.

Ἐπίσκοπος ἐπὶ γῆς, καί Ἐπίσκοπος ἐν οὐρανοῖς, “ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων καί βοώντων, Κύριε δόξα σοι”.

Μαζί μέ Σᾶς, μαζί μέ τούς Ἀδελφούς ὅλους, μαζί μέ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ζοῦμε μιάν αἴσθηση “τοῦ μυστηρίου τῆς ἐκκλησίας” μέ αὐτήν τήν λατρευτική συλλογικότητα. Εἴμεθα μιὰ λατρευτική “σωματοποίηση”, μέ κεφαλὴ τόν Παντοκράτορα Κύριό μας, μέ ἔμπνευση τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὥστε νά προσφερόμεθα στόν Θεό Πατέρα ὡς συλλογικό “σῶμα τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως”.

Ὅλοι ἐμεῖς —καί ὅλοι οἱ Ἀδελφοί μας ὀρθόδοξοι ὅπου γῆς— αὐτήν τήν ὥρα εἴμαστε ἓνα σῶμα, ὅπως χαρακτηριστικά εἰκονίζεται στό ἅγιο Δισκάριο καί στό ἅγιο Ποτήριο.

Ἄν κάθε μόνιο τῆς ὑπαρξῆς μας —ὄχι μόνο τῆς σωματικῆς, ἀλλά καί τῆς ψυχικῆς— ἦταν Χριστοποιημένο, θά ἐκπληρώναμε τόν σκοπό τῆς ὑπαρξῆς μας. Διότι “τό προεπινοούμενο τέλος” τοῦ κόσμου ὅλου εἶναι ἡ “ἀνακεφαλαίωση πάντων ἐν τῷ Χριστῷ”, ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρῶτος καί θεολογοῦν ἐρμηνευτικά οἱ Πατέρες, ὡσάν τόν ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή.

Σᾶς εὐχαριστῶ, ἅγιε Ἀδελφέ, γιά τήν παραχώρηση τῆς διακονίας τοῦ κηρύγματος.

Εὐχομαι, ὁ Θεός νά μυσταγωγεῖ τίς καρδιές ὅλων μας, στήν αἴσθηση τῆς σωτηρίας, στήν ἐκζήτηση τῆς σωτηρίας, στήν καθημερινή καρποφορία τοῦ δώρου τῆς σωτηρίας.

Διότι —ἄς τό εἰπῶ κι αὐτό— ζοῦμε σέ ἐποχές πλεονεξίας τῶν κακῶν καί “δυσανεξίας” τῶν ἀγαθῶν. Λέμε πῶς ἀγαπᾶμε τούς οἰκείους, τούς φίλους, τούς συγγενεῖς, τούς συμπατριῶτες, κάθε ἄνθρωπο. Αλλά ψευδόμεθα. Τόν ἑαυτό μας ἀγαπᾶμε. Ὁ πολιτισμός μας εἶναι αὐτο-αναφορικός, “κουλτούρα πτώσεως”. Τήν αὐτολατρεία ἐπιδοτοῦμε. Τά πάθη μας πολλαπλασιάζουμε καί τά εἰσπράττουμε μέ τόσες ψυχικές καχεξίες.

Ἀντί νά δώσουμε “πλεόνασμα στοργῆς” στούς ἄλλους, τούς φορτώνουμε “χρεόγραφα στοργῆς”. Ἀντί νά δώσουμε τόν ἑαυτό μας χριστοποιημένο καί χριστοφόρο, τούς δίνουμε τό ἐλάχιστο πού μπορούμε: τό πιό ἐλαττωματικό “ἐγώ” καί “ὑπερεγώ” μας. Ἐνα “ἐγώ” πού ὀλοένα γυρίζει πρὸς ἐμᾶς, ἀντί νά μοιράζεται στούς ἄλλους.

Μόνον ὁ Χριστός μερίζεται καί διαμερίζεται καί δέν δαπανᾶται.

Ἐμπρὸς λοιπόν, νά δώσουμε στούς ἄλλους ὅχι τόν “ἑαυτούλη” μας, ἀλλὰ τόν ἑαυτό μας χριστοποιημένο ἀπὸ τὴν θεία Λειτουργία, μέ τὴν Χάρη τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι “ἀοράτως συνών”, μέ τό “Εἰρήνη πᾶσι”, μέ τό “Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας”, μέ τό “Κύριε, ἐλέησον”, μέ τό “Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν”.

Αὐτά δέν εἶναι λόγια, εἶναι Χάρη τοῦ Χριστοῦ μας, πού χριστοποιεῖ τόν καθένα μας, ὥστε νά προσφέρεται ἔπειτα χριστοποιημένος στούς ἄλλους, στό σπιτικό του καί στό περιβάλλον του.

Βέβαια, γιά νά εἶμαι εἰλικρινής, σήμερα “ἀκούω” τὴν λαλιά τῆς καρδιᾶς Σας, τὴν “λαλιά” τῶν συλλειτουργῶν, τὴν “λαλιά” τῶν χριστιανῶν, τὴν “λαλιά” τῶν Ἀγγέλων.

Εἰσπράττω λειτουργικά τὴν καρδιακὴ διάθεση τῶν ἀνθρώπων καί τὴν ὑμνολόγο ἐπικουρία τῶν Ἀγγέλων.

Ὅχι μέ τὰ αὐτιά μου, οὔτε μέ τὴν νοερά αἴσθησή μου. Ὅχι. Δέν θέλω νά πῶ αὐτό.

Αλλά αισθάνομαι ότι ἐδῶ μέσα ὑπάρχει “ἥθος προσευχῆς”, “ἥθος θείας λατρείας”, “ἥθος δοξολογικό τοῦ Θεοῦ”. Αὐτό νιώθω καί αὐτό χαίρομαι.

Ξέρετε, γιατί;

Διότι —τρόπον τινά— βγήκαμε ἀπό τήν στένωση τῆς καρδιάς μας, ἀπό τόν ἑαυτό μας, καί χαιρόμαστε μέ τόν Ἐπίσκοπο Ἀμφιλόχιο.

Φυγαδεύεται ἡ αὐτο-αναφορικότητα, ὁ ἑαυτός μας, καί δοξολογοῦμε τόν Θεό γιά τόν Ἐπίσκοπο. Ἀνοίγουν τά οὐράνια, ἔρχεται ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ καί ἀνοίγει τίς καρδιές. Γιαυτό ὑπάρχει σήμερα ἔντονα αὐτό τό “ἥθος προσευχῆς”, “ἥθος λατρείας Θεοῦ”.

Γιαυτό ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία, ὅταν γίνεται ἡ θεία Λειτουργία.

Διότι “εἰσπράττει” ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο, ὁ καθένας ἀπό ὅλους τούς ὑπολοίπους τό “ἥθος τῆς θείας λατρείας”.

Τό “λίγο” τοῦ καθενός γίνεται “πολύ”, ἀπό τούς ὑπολοίπους, ὅταν ἡ ψυχή ὅλων μας συμπάλλει νοερά τόν Τρισάγιο Ὑμνο ἢ συμπάλλει νοερά τό “Κύριε, ἐλέησον”, τό “Παράσχου, Κύριε”, τό “Σοί, Κύριε”, τό “Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς” καί ὅλα τά ἄλλα ψαλμωδήματα τῆς θείας Λειτουργίας.

Ἄγιε Ἀδελφέ,

πρίν δύο χρόνια, τόν Μάιο τοῦ 2023, Σᾶς εἶχαμε στή Γουμένισσα, γιά πρώτη φορά προσκυνητή, συλλειτουργό, ἱεουργό, ὁμιλητή, διδάσκαλο τῆς “λατρευτικῆς μας ταυτότητος”.

Εἶχατε ρθεῖ, γιά νά μετάσχετε στά Ἐγκαίνια τοῦ Καθολικοῦ ἐνός Γυναικείου Μοναστηριοῦ τῆς ἐπαρχίας μας, τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Παναγίας τῆς Παραμυθίας. Εἶχαν μετάσχει ἐπίσης ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ, ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτων, Ἐσεῖς καί ἡ ταπεινότητά μου.

Εἶχατε μάλιστα καθιερώσει τό ἕνα ἀπό τά δύο ἐνσωματωμένα Παρεκκλήσια.

Μᾶς ἐκομίσατε τότε τό χαριτόβρυτο καί εὐωδιάζον λείψανο τοῦ Ἁγίου τῆς ὑπομονῆς, τοῦ ἁγίου Νικηφόρου τοῦ Λεπρού, τοῦ νεότερου Ἁγίου τῆς Ἱερωτάτης Μητροπόλεώς Σας.

Τήν ἐπομένη, συλλειτουργήσαμε στήν Ἱ.Μονή Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης.

Ἐπανήλθατε καί ἄλλες φορές στήν ἐπαρχία μας, τήν μία μάλιστα ὡς προσκυνητής καί τελέσατε Ἀρχιερατικό Τρισάγιο στό μνήμα τῆς μακαρίας Μαρίας, πού ὑπῆρξε οὐσιαστικά ἡ βασική καί κυριότερη θεόλεκτη ψυχή στό ἱστορικό τῆς ἀποκαλύψεως τῶν Νεοφανῶν Μαρτύρων τῆς Λέσβου.

Πολλοί συνείργησαν, ἀλλά τολμῶ νά εἰπῶ —ὅπως καί τό ἔγραψα— ὅτι ἡ χαριτωμένη μακαρία Μαρία (μέ παροιμιώδη ἀπλότητα, ταπεινότητα, καθαρότητα, μαρτυρική ὑπομονή καί θεῖο φωτισμό ὡσάν παιδάκι μικρό) ἦταν σάν τούς “βλέποντες” Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στήν ἀποκάλυψη τῶν Νεοφανῶν Ἁγίων.

Ἄν σήμερα —ἀνά τήν Ὁρθοδοξία— τιμοῦμε τούς τρεῖς Νεοφανεῖς Μάρτυρες Ραφαήλ, Νικόλαο καί Εἰρήνη, **αὐτό τό χρωστᾶμε στήν ἅγια φιλανθρωπία καί πρόνοια τοῦ Θεοῦ**, πού ὅρισε μέ ἓνα θαυμαστό τρόπο ἀνέλπιστα, ἥπια νά ἀλλάξει ριζικά καί νά πιστέψει ὁ τότε Μητροπολίτης Ἰάκωβος τούς Ἁγίους. Καί αὐτό τό χρωστᾶμε ὅλοι μας κυριολεκτικά στήν μακαρία Μαρία. Ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ μέ τούς ἐπιτρόπους, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐλαιοκτηματός καί ὁ ἐπιστάτης δέν κατάφεραν νά πείσουν τόν Δεσπότη γιά τά γεγονότα πού ἐξῆσαν. Διατηροῦσε πολλές ἐπιφυλάξεις, φυλαγόταν ὑπερβολικά, μήπως ἐκτεθεῖ ἡ πίστη μας. Λοιπόν, ἐπίεσαν τήν μακαρία Μαρία κι ἐκείνη ἀπό σεβασμό στόν ἐφημέριο ἀναγκάσθηκε νά πάει(τριανταενός ἐτῶν, μάνα τότε μέ τέσσερα παιδιά). Προειδοποίησε τόν διστακτικό Μητροπολίτη γιά πρώτη φορά ὅτι ὑπῆρχε καί ἄλλος τάφος καί ἄλλος μαρτυρικός Ἅγιος, ὁ διάκονος Νικόλαος. Εἶχε δεῖ ἀπό τόν προηγούμενο Νοέμβριο τήν θέση τοῦ κτιστοῦ τάφου, τό βάθος, τήν κατάσταση τοῦ σκελετοῦ-λειψάνου, τά πάντα (μέ τό κεφάλι γυρισμένο δεξιᾷ καί στερεωμένο ἀπό δύο πέτρες, μέ ἓνα κεραμίδι καί χαραγμένους δυό σταυρούς στά χεῖλη, μέ τά χέρια σταυρωτά καί λυγισμένα στό στῆθος, ὅλα). Καί σέ τρία ἐπάλληλα ἐνύπνια εἶχε δεῖ 40 μέτρα πιο κάτω τήν Παναγία ὡς Μοναχή, πού τῆς ὑπέδειξε ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅτι βρισκόταν θαμμένο τό εἰκόνισμά της καί τό πατοῦσαν.

Όταν —μετά από δύο μήνες— όλα βρέθηκαν και τά είδε ο Μητροπολίτης, μόνον τότε πίστεψε, τήν εὐλόγησε μπροστά στον κόσμο και ἀναφώνησε “Σημεῖον Μέγα”. Όλα αὐτά τά ἔχω γράψει ἀπό τό 1988 και τώρα τελευταῖα τό 2013 και τό 2023.

Τά λέγω πάρα πολύ συνοπτικά, γιά νά διαπιστώσετε ὅτι ὁ Θεός κρατάει στά χέρια Του τήν πορεία ὅλου τοῦ κόσμου. Όπως τό λέει ἡ ἱερά Ἀποκάλυψη. “Εγώ εἰμι τό Α και τό Ω, ἡ ἀρχή και τό τέλος, ὁ ὢν και ἦν και ὁ ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ».

Όποτε κάθετί πού ἀντέχει στήν αἰωνιότητα, αὐτό ἔχει και ἀξία μοναδική γιά μᾶς.

Ἡ εὐλογία τῆς φετινῆς ἐπετείου γιά τήν θεόσωστο Μητρόπολη Κισάμου & Σελίνου δέν εἶναι ἓνα κοσμικό γεγονός, ἀλλά ἓνα ἐκκλησιαστικό γεγονός. Πιάνει τήν ἱστορία μας ἐδῶ τήν ἀνθρώπινη και φθάνει στό οὐράνιο ἀντίκρισμα.

Πολύ καλά σκέφθηκαν οἱ διοργανωτές.

Ὡς χριστιανοί, ἀδελφοί μου, καθημερινά “ἐπετειάζουμε”, ζοῦμε και ξαναζοῦμε “ἐπετείους”.

“Επετειάζουμε” και ἐπαιτοῦμε.

Θά Σᾶς ἐξηγήσω τί ἐννοῶ.

Ἐπαιτοῦμε διαρκῶς τό μέγα και σωτήριο ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τούς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ, τήν αἰμοδότηση, τήν ὀξυγόνωση, τήν τροφοδότηση, τήν ἀναζωογόνηση τῆς ὑπαρξῆς μας, τῆς ζωῆς μας, τῆς συνείδησής μας, τῆς πορείας μας πρὸς τήν “ἄνω κλήση” (ἂν ποτέ ἐλεηθοῦμε νά τήν κερδίσουμε κι ἐμεῖς, ἐν ἐλέει Θεοῦ).

Λοιπόν! Καθημερινά ὁ χριστιανός εἶναι ξύπνιος, ξάγρυπνος, ἔξ-υπνος.

Όσο πῶς πολύ πεινάει και διψάει ἡ καρδιά μας γιά τόν Χριστό, ἐπαιτοῦμε.

Ἐπαιτοῦμε τόν Χριστό.

Ἐπαιτοῦμε γιά τόν Χριστό, στούς γύρω μας.

Ἐπαιτοῦμε γιά τόν Χριστό, στόν ἴδιο τόν Χριστό μας, στήν θεία Λειτουργία, στήν καθημερινή λαχτάρα προσευχῆς, μέ τό “Κύριε, ἐλέησον”, μέ τό “Δόξα σοι, ὁ Θεός”.

Γίνεται “ζητιάνος” ὁ χριστιανός.

Γίνεται —ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Πορφύριος— ἀλητάκος πού ζητιανεύει.

Τί ἐπαιτοῦμε λοιπόν;

Ἐπαιτοῦμε τόν ἴδιο τόν Χριστό.

Μεταλαμβάνουμε τόν Χριστό (ἄλλοι ἀκροώμενοι τό Εὐαγγέλιο μέ δίψα, ἄλλοι ἱκετεύοντας σέ ὅλη τήν Λειτουργία, ἄλλοι κοινωνώντας-τό οὐσιωδέστερο).

Μεταλαμβάνουμε καί δέν Τόν χορταίνουμε. Συνεχῶς ἐπαιτοῦμε.

Σάν τά μικρά παιδιά, πού τρέχουν, παίζουν, ἀλλά γυρίζουν στόν πατέρα τους καί στήν μητέρα τους.

Ἐπαιτοῦμε καί “ἐπετειάζουμε”.

Κάθε νέος ἐκκλησιασμός, κάθε νέα Λειτουργία εἶναι μιά νέα “ἐπέτειος” γιά μᾶς καί γιά τούς ἄλλους χριστιανούς, γιά τό Βάπτισμά μας, γιά τό Μύρωμά μας, γιά τήν ἐκκλησιοποίησή μας.

Κάθε σταυροκόπημα, κάθε “Πάτερ ἡμῶν” στό σχολεῖο (ἄν λέγεται) καί στό τραπέζι τοῦ φαγητοῦ,

εἶναι σάν μιά νέα “ἐπέτειος” γιά τήν Χριστοποίησή μας, γιά τήν Ἐκκλησιοποίησή μας.

Κάθε ἐπανάληψη “ἐκκλησιοποίησης” εἶναι “ἐπέτειος” τῆς Χριστοποίησης τῆς ζωῆς μας.

Ζοῦμε αὐτό πού ζοῦσαν οἱ Νεομάρτυρες λέγοντας “Χριστιανός εἶμαι”.

Μέ τά μαρτύριά τους, ἀνανέωναν τό Βάπτισμα καί τό Μῦρο.

Καί ὁ Θεός τό ἐπικύρωνε αὐτό.

Ἦδινε ὁ Θεός τήν Χάρη Του (χάρισμα, δωρεά, εὐλογία, ὄχι ὑποχρέωση, ἀλλά χάρισμα), καί τούς γέμιζε μέ τό Ἅγιο Φῶς Του.

Μάλιστα, κάποιες φορές, αυτό τό Ἅγιο Φῶς, τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν ἔβλεπαν καί Χριστιανοί καί οἱ Ὀθωμανοί πάνω στά κρεμασμένα ἤ τά ἀποκεφαλισμένα ἅγια λείψανα.

Εἶχαμε δηλαδή σέ κάθε περίπτωση Νεομάρτυρος μιά “μικρογραφία” τῆς Β΄ Παρουσίας καί τῆς Κρίσεως.

Τό ἔδειχνε ὁ Θεός πολλές φορές ὀλοφάνερα σέ πιστούς καί ἀπίστους, σέ χριστιανούς καί σέ βασανιστές, ὅτι τά Μαρτυρικά λείψανα ἦταν “μέλη τίμια τοῦ Χριστοῦ”.

Τά Μαρτυρικά σώματα ἔλαμπαν ὀλόλευκα, ὀλοφώτεινα, ἔτσι ὅπως τό ἔβλεπε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος στήν Ἀποκάλυψη. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης σέ μιά σκηνή τῆς Ἀποκαλύψεως ἔβλεπε συμβολικά ἓνα ἀμέτρητο πλῆθος 144.000 Ἀγίων λευκοφορεμένων στόν οὐρανό, χριστιανούς ἀπό κάθε γένος καί φυλή. Χαίρονταν καί ἔψελναν. Ἐψελναν καί χαίρονταν.

Κι ἐμᾶς, κάθετί πού μᾶς συνδέει ἀληθινά μέ τόν Χριστό μας εἶναι μιά ἀνανέωση τῆς ἐνσωμάτωσής μας στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μιά “ἐπέτειος” τῆς Χριστοποίησης τοῦ Βαπτίσματος.

Ἡ πίστη, τό σταυροκόπημα, ἡ μετάνοια, ὁ ἐκκλησιασμός, ἡ καλοσύνη, ἡ ἀνθρωπιά, ὅλα εἶναι “ἐπαιτεία Χάριτος” καί “ἐπέτειος Χαρίτωσης”.

Μήν τό ξεχνᾶμε, ἀδελφοί.

Ὅπως κάθε χαμόγελο, κάθε ἀγκάλιασμα, κάθε συνομιλία μέ τά ἀγαπημένα μας πρόσωπα εἶναι “ἀποζήτηση χαρᾶς” καί “ἀνανέωση τῆς πρώτης γνωριμίας”, πολύ περισσότερο αὐτό (πρέπει νά) συμβαίνει μέ τόν Χριστό μας. Ἡ κάθε θεία Λειτουργία εἶναι μιά τέτοια “ἐπαιτεία χαρίτωσης” καί μιά “ἐπέτειος χαρίτωσης”.

Ἀκόμη κι ἂν συχνά ἐκκλησιαζόμεθα καί προπαντός κοινωνοῦμε.

Διότι τότε ἡ γνώμη μας, ἡ λαχτάρα μας, ἡ διάθεσή μας, ἡ συνείδησή μας χριστοποιεῖται. Ἐδῶ εἶναι ὅλο τό μυστικό, ἡ συμμετοχή μας στό “μυστήριον τοῦ Χριστοῦ”, ἡ ἀποδοχή μας γιά τό “προαιώνιον σχέδιον τοῦ Θεοῦ” πού εἶναι ὁ Χριστός Κύριος.

Ὁ Θεός νά μᾶς ἀξιώσει ἔτσι νά χαιρόμαστε τήν σωτηρία, τήν Χριστοποίησή μας.

Καί χαίρομαι καί δοξολογῶ τόν Θεόν, γιά τήν θεολογική καί ἐκκλησιαστική ποιμαντορική εὐαισθησία τοῦ Ποιμενάρχου σας, τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ κ. Ἀμφιλοχίου.

Αὐτό ἐπιποθεῖ γιά ὅλους σας καί λαχταρᾷ νά τό χαρίσει ὁ Χριστός μας στόν ἴδιο, ἐξαιτίας τῆς δικῆς σας σωτηρίας.

Πολλά τά ἔτη Σας, ἅγιε Κισάμου καί Σελίνου.